

Dispozitivul

- 1) O substanță precum cea din acțiunea principală, mai exact păcură grea comercializată drept combustibil, nu constituie un deșeu în sensul Directivei 75/442/CEE a Consiliului din 15 iulie 1975 privind deșeurile, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350/CE a Comisiei din 24 mai 1996, dat fiind că este valorificată sau comercializată în condiții avantajoase din punct de vedere economic și că ar putea fi folosită în mod efectiv drept combustibil fără a necesita efectuarea oricărei operațiuni de transformare prealabilă.
- 2) Hidrocarburi deversate accidental în mare ca urmare a unui naufragiu, amestecate cu apă, precum și cu sedimente, care au plutit în derivă de a lungul țărmului unui stat membru, fiind în final purtate de curent pe suprafața acestuia, constituie deșeuri în sensul articolului 1 litera (a) din Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350, dat fiind că nu ar mai putea fi valorificate sau comercializate fără efectuarea oricărei operațiuni de transformare prealabilă.
- 3) În vederea aplicării articolului 15 din Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350, la deversarea accidentală de hidrocarburi în mare aflată la originea unei contaminări a țărmului unui stat membru:
- instanța națională poate considera vânzătorul acestor hidrocarburi, care este în același timp navlositor al navei care asigură transportul acestora, ca fiind producătorul deșeurilor amintite, în sensul articolului 1 litera (b) din Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350, și, astfel, în vederea aplicării articolului 15 a doua liniuță prima teză din această directivă, ca „deținător precedent”, dacă, în lumina elementelor pe care numai aceasta este competentă să le aprecieze, instanța ajunge la concluzia că acest vânzător navlositor a contribuit la riscul de producere a contaminării ocazionate de acest naufragiu, în special dacă acesta a omis să ia măsurile de prevenire a unui astfel de incident, precum cele privind alegerea navei;
 - dacă se dovedește că, în ceea ce privește costurile legate de eliminarea deșeurilor rezultate prin deversarea accidentală de hidrocarburi în mare, acestea nu sunt acoperite de către Fondul internațional pentru compensarea prejudiciilor cauzate de poluarea cu hidrocarburi sau că nu pot fi acoperite de acesta întrucât s ar depăși nivelul maxim al despăgubirilor prevăzut pentru accidentul în cauză și că, în aplicarea limitărilor și/sau a exonerărilor legale de răspundere, dreptul intern al unui stat membru, inclusiv cel rezultat din convențiile internaționale, înlătură posibilitatea ca aceste costuri să fie suportate de către armatorul navei și/sau de către navlositorul acesteia, în condițiile în care aceste persoane trebuie considerate a fi „deținători” în sensul articolului 1 litera (c) din Directiva 75/442, astfel cum a fost modificată prin Decizia 96/350, dreptul național în cauză va trebui să cuprindă dispoziții prin care, pentru a se asigura o transpunere conformă a articolului 15 din directivă, să se consacre posibilitatea ca respectivele costuri să fie suportate de către producătorul produsului din care provin deșeurile astfel răspândite. Totuși, potrivit principiului „poluatorul plătește”, un astfel de producător nu poate fi obligat să suporte costurile respective decât atunci când, prin activitatea sa, a contribuit la riscul de producere a contaminării ocazionate de naufragiul navei.

(¹) JO C 129, 9.6.2007.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 19 iunie 2008 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Raad van State van België — Belgia) — Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW/ Belgische Staat

(Cauza C-219/07) (¹)

(Articolul 30 CE — Regulamentul (CE) nr. 338/97 — Protecția speciilor faunei și florei sălbatice — Interdicția deținerii de mamifere din anumite specii menționate în acest regulament sau nereglementate prin acesta — Deținere autorizată în alte state membre)

(2008/C 209/15)

Limba de procedură: olandeză

Instanța de trimitere

Raad van State van België

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers VZW, Andibel VZW

Pârât: Belgische Staat

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Raad van State van België — Interpretarea articolului 30 CE și a Regulamentului (CE) nr. 338/97 al Consiliului din 9 decembrie 1996 privind protecția speciilor faunei și florei sălbatice prin controlul comerțului cu acestea (JO 1997, L 61, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 3, p. 239) — Reglementare națională care prevede o listă a speciilor care pot fi deținute în statul membru respectiv având ca efect excluderea deținerii speciilor menționate în anexele B, C sau D la regulamentul, precum și a celor nereglementate prin regulament — Deținere autorizată în alte state membre care au o legislație conformă regulamentulului

Dispozitivul

Articolele 28 CE și 30 CE, considerate în mod individual sau coroborate cu Regulamentul (CE) nr. 338/97 al Consiliului din 9 decembrie 1996 privind protecția speciilor faunei și florei sălbatice prin controlul comerțului cu acestea, nu se opun unei reglementări naționale precum este cea în discuție în acțiunea principală, potrivit căreia interdicția de import, de deținere și de comercializare a mamiferelor care aparțin altor specii decât cele menționate în mod expres în această reglementare se aplică unor specii de mamifere care nu sunt incluse în anexa A la acest regulament, dacă protecția sau respectarea intereselor și a cerințelor menționate la punctele 27-29 din prezenta hotărâre nu pot fi asigurate la fel de eficient prin măsuri mai puțin restrictive pentru schimburile comunitare.

Este de competența instanței de trimitere să verifice:

- dacă întocmirea și modificările ulterioare ale listei naționale de specii de mamifere a căror deținere este autorizată se întemeiază pe criterii obiective și nediscriminatorii;
- dacă este prevăzută o procedură care permite persoanelor interesate să obțină înscrierea de specii de mamifere pe această listă, dacă această procedură este ușor accesibilă, dacă poate fi dusă la îndeplinire în termene rezonabile și dacă, în caz de refuz al înscrierii, care trebuie să fie motivat, acesta poate face obiectul unei acțiuni în justiție;
- dacă cererile având ca obiect obținerea înscrierii unei specii de mamifere pe lista respectivă sau care urmăresc să beneficieze de o derogare individuală pentru deținerea de exemplare din speciile nemenționate în aceasta nu pot fi respinse de autoritățile administrative competente decât dacă deținerea de exemplare din speciile respective prezintă un risc real pentru protejarea intereselor și a cerințelor menționate mai sus și
- dacă condițiile impuse pentru deținerea de exemplare din speciile de mamifere nemenționate pe această listă, precum cele prevăzute la articolul 3 bis alineatul 2 punctul 3 litera b) și punctul 6 din Legea privind bunăstarea animalelor, sunt justificate în mod obiectiv și nu depășesc ceea ce este necesar pentru asigurarea finalității reglementării naționale în ansamblul său.

(¹) JO C 155, 7.7.2007.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 19 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Franceză

(Cauza C-220/07) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Directiva 2002/22/CE — Comunicații electronice — Desemnarea întreprinderilor care au sarcina de a furniza servicii universale — Transpunere incorectă)

(2008/C 209/16)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: J.-P. Keppenne și M. Shotter, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză (reprezentanți: G. de Bergues și B. Messmer, agenți)

Obiectul

Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Transpunere incorectă [a articolelor 8, 12 și 13] din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35, p. 213) — Obligația de a recurge la un mecanism eficace, obiectiv, transparent și nediscriminatoriu de desemnare a întreprinderilor care au sarcina de a furniza un serviciu universal — Legislație națională care exclude a priori agenții economici care nu sunt capabili să asigure furnizarea acestui serviciu pe întreg teritoriul național

Dispozitivul

1) Prin transpunerea în dreptul intern a dispozițiilor referitoare la desemnarea întreprinderilor care pot garanta furnizarea serviciului universal la care a procedat, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 8 alineatul (2), a articolului 12 și a articolului 13, precum și a anexei IV din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal).

2) Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.

(¹) JO C 211, 8.9.2007.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 24 iunie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Marele Ducat al Luxemburgului

(Cauza C-272/07) (¹)

(Contracte de achiziții publice — Directiva 2004/18/CE — Coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii — Netranspunere în termenul prevăzut)

(2008/C 209/17)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: B. Stromsky și D. Kukovec, agenți)

Pârât: Marele Ducat al Luxemburgului (reprezentant: C. Schiltz, agent)